

ŠOTORI

Matej Bor

Šotori sredi polj.
Nesrečnih taborišče.
Bolnišnica. Grobišče.
Kirurg. Nož. Kri. Lizol.

Zdaj je polnoč. Vse spi.
A jaz ne spim. Razgrizel
rjuho sem. Tu blizu
nekdo ječi.

Kdo je? Je to moj drug,
ki gine, ali vrv,
ki se je vanjo uprl
neutrudni jug?

Ne. Zdaj vem, ko držim
v zobeh kakor zverino
sam svojo bolečino:
jaz sam ječim.

Šotori. Kam drsi
trop trudnih bark, ki ziblje
se v noč in izogiblje
grobov se kot čeri?